

holdt med Ordføreren i hans Opfattelse; man sagde, at Theatret havde jo et Slags Løfte for 5 Aar, og at det til en vis Grad maatte siges at være ligeegyldigt, enten Pengene laa i Reservefonden eller i Sorø Akademis Kasse, og hvorfor skulde man da gjøre saa store Ophevelser over en Postering. — Endnu til Slutning skal jeg blot replicere til den Yttring, som tidligere er fremsat af den ærede Ordfører for Mindretallet (Scavenius), at Theatret nu kom til at bære gode Reinter, naar det selv skulde forrente sin Kapital. Jeg skal minde det ærede Medlem om, at vi nu siden 1850 have kostet paa Theatret ikke mindre end 6 Millioner Kr., det vil sige 2,500,000 Rb. eller 5 Millioner Kr. i aarlige Tilskud, nemlig 96,000 det ene Aar med det andet siden 1850 indtil nu, og det Øvrige i Bygningsomkostninger. Jeg tror ikke, at denne Sum kommer til at forrente sig godt, og jeg veed ikke, huornaar det ærede Medlem tænker, at vi skulde faae Reinterne af denne Sum. Det er en af Grundene til, at Befolkningen er bleven opmærksom paa denne Sag; den synes, at det gaar for vidt, at der, efterat der er brugt Millioner til Theatret, gjøres et dybt Greb i Kassen og tages endog saa mere, end der oprindelig var bevilget. Jeg kan derfor fra mit Standpunkt ikke Andet end finde det fuldstændig rigtigt at negte Summen, men jeg kan derhos ikke være enig med Mindretallet i; at det vilde være rigtigt at lade denne Sag staa hen til Statsrevisionen, thi det tror jeg, vil blive en noget for langsom Forretningsgang; det vil i Virkeligheden være et Middel, ved hvilket man vil kunne søge at dykke Sagen, om jeg saa maa sige, i Søen, men det vil jeg ikke være med til. Jeg vil have denne Sag klar, saa Skyld og Utskyld kan blive veiet og prøvet imod hinanden.

H. Andersen: Der er fra de fleste ærede Medlemmer, som have udtalt sig i denne Sag, tilfjendbegivet en Stemning af en ilde Jøfelse over at forhandle denne Sag. Jeg befinder mig i det selvsamme Tilfælde. Mig forekommer det at være en meget pinlig Forhandling, som vi her besatte os med. Rigsdagen har besluttet, at der skulde opføres et nyt Theater. Det er nu sket, og det staa og vil forhaabentlig i lang Tid kunne staa for en Brydelse ikke blot for Hovedstaden, men for det hele Land, og saa staa vi her og strides om, hvem der skal betale de Tusinder Rigsdaler, som det har kostet ud over Overslagssummen. Jeg vil derfor ikke tilbageholde den Yttring, at jeg for min Del havde været mest tilbøielig til at se Sagen afgjort paa den Maade, som jeg tror, der har været Udsigt til, at den kunde blive afgjort paa, nemlig derved, at Rigsdagen bevilgede den ene Halvdel af Overfridelsen under Forudsætning af, at Kjøbenhavns Kommune bevilgede den anden Halvdel. Jeg tror, at det vilde have været i pekuniær Henseende den absolut helbigste Maade,

man kunde have afgjort Sagen paa. Men jeg tror ogsaa, at Rigsdagen og navnlig Bevillingsmagten kunde have afgjort Sagen paa den Maade, uden at have lidt det allermindste Staar i sin Magtfuldkommenhed som Bevillingsmagt; thi det er dog kun i og for sig en Formalitet, om man ifjor havde bevilget Pengene, eller man bevilgede dem nu iaar. Da kunde fornøstignis intet Menneske have villet negte Pengene til at fuldføre den Bygning med, som da var bragt saa vidt frem, at Intet lod sig forandre i den paabegyndte Plan. Altsaa bliver det kun en Formalitet, om man havde bevilget Pengene ifjor eller bevilger dem nu iaar. Men naar jeg nu desuagtet har været med som Medlem af Finantsudvalget til at indstille ikke nu at bevilge Pengene, men udskyde Sagen til Statsrevisionen, saa er det, fordi jeg troede, at det var den eneste Maade, den eneste Vej, paa hvilken man mulig kunde føre Sagen frem i dette Thing. Det stod mig allerede for lang Tid siden klart, at det vilde blive meget vanskeligt, om ikke aldeles umuligt, at faae dette Things Flertal til strax at bevilge Overfridelsen. Jeg har derfor været med til at gjøre den Indstilling, at udskyde Sagen til Statsrevisionen. Nu har den ærede Ordfører for Flertallet og den ærede sidste Aaler H. Nielsen ment, at dette netop vilde være det Alleruhelbigste, man kunde gjøre, men jeg tror, de tage feil i det Stykke. Jeg tror netop, det vilde være det Allerhelbigste, vi kunde gjøre, og jeg skal tillade mig at fremføre for dem en Autoritets Mening, som jeg haaber, at Folkethinget ikke vil underkjennde i denne Sag. Det er en Udtalelse af den offentlige Anklager under Proceduren af den Rigsretssag, som blev anlagt efter Folkethingets Beslutning af 26de Marts 1855. Denne offentlige Anklager, som altsaa optraadte paa Folkethingets Begne, giver en Fremstilling af de forskellige Arter Tillægsbevillinger og deler dem da i 3 Arter. Den første Art af Tillægsbevillinger, siger han, er de, som han kalder rene eller egentlige Tillægsbevillinger. Det er, naar der i Finantsaarets Løb søges Bevilling paa Penge, som endnu ikke ere brugte; endnu ikke tagne til Anvendelse, og som saaledes ved en Tillægsbevilling kunde blive at betragte som Dele af selve Finantsloven. Den anden Art af Tillægsbevillinger er Bevilling eller Godtgjeldelse af allerede afholdte Udgifter, som man siden efter søger Bevillingsmagtens Godtgjeldelse af. Den tredje Art af Tillægsbevillinger, som han nævner, skildrer han paa en Maade, som er saa særdeles træffende for de Forhold, hvorunder vi her forhandle, at jeg med den ærede Formands Tilladelse vil oplæse de Ord, han udtaler i den Anledning. Han siger nemlig: „Men der gives endnu en Art af Tillægsbevillingslove i det finantsielle System, om hvis Nødvendighed man ikke i samme Grad har været enig, som man endog har søgt at holde